

індивідуальність кожної людини, зокрема, про індивідуальність сприйняття. Перекладач є посередником між світом автора та кожним майбутнім читачем перекладеного твору, що додає важливості та складності перекладу. Кожен перекладач також є індивідуальністю та, зрозуміло, має свій власний авторський стиль. Переклад, виконаний досвідченим спеціалістом, безумовно повинен містити характерні особливості стилю автора художнього твору так, як вони розкриваються в тексті оригіналу, не забуваючи про вимоги до перекладу. Окрім цього, перекладач намагається стати втіленням ідей автора твору на іншій мові таким чином, як би цей текст на мові перекладу написав сам автор. Окрім згаданих вище екстралінгвістичних факторів, важливим є і кваліфікація перекладача.

Тим не менш, ми можемо стверджувати, що в кожному перекладі так чи інакше вгадується перо того, хто своєю працею збудував міст між автором художнього твору та його іншомовними читачами. Це є звичайною частиною сьогодення, але час не стоїть на місці. На нашу думку, кожен перекладач має прагнути звести до мінімуму свій власний вплив на переклад та приділяти якомога більше уваги передачі не тільки самого тексту твору, а й відтворенню авторського стилю, ідей та емоцій автора, що сховані поміж рядків.

Література

1. Бахтин М. М. Эстетика словесного творчества / М. М. Бахтин. – М.: Искусство, 1979. – 423 с.
2. Виноградов В. В. Стилистика. Теория поэтической речи. Поэтика / В. В. Виноградов. – М.: Изд-во АН СССР, 1963. – 255 с.
3. Галич О., Назарець В., Васильев Є. Теорія літератури: Підручник для студентів філологічних спеціальностей вищих закладів освіти / За наук. ред. Олександра Галича. – К.: Либідь, 2001. – 488 с.
4. Тимофеев Л. И. Советская литература: Метод. Стиль. Поэтика / Л. И. Тимофеев. – М.: Сов. писатель, 1964. – 523 с.

Толнига А. В., студент

Сітко А. В., к. філол. н., доцент

Київський національний авіаційний університет

ОСОБЛИВОСТІ ПЕРЕКЛАДУ АНГЛІЙСЬКОГО ДОДАТКА ТА ЙОГО РОЛЬ У РЕЧЕННІ

Труднощі у процесі перекладу з англійської мови на українську виникають, головним чином, через розходження в граматичному ладі англійської й української мов. Англійська і українська мови належать не тільки до різних гілок індоєвропейської родини мов, а й до різних структурних типів мов: перша – переважно аналітична мова, а друга – флективна мова.

Характерні особливості художньої літератури, прояв в кожному випадку індивідуальної художньої манери письменника, обумовленої його світоглядом, впливом естетики епохи і літературної школи, незора різноманітність як лексичних, так і граматичних (зокрема, синтаксичних) засобів мови в їх різних співвідношеннях один з одним [1, с. 334].

Для літератури характерний особливий зв'язок між художнім образом і мовною категорією, на основі якої він будується. Іншою властивістю поетичного тексту є його смислова ємкість, яка виявляється в здатності поета сказати більше, ніж говорить прямий зміст слів в їх сукупності, у його вмінні змусити працювати думки, і відчуття, і уяву читача [2, с. 210].

На сучасному етапі розвитку суспільства, наукової та технічної думки рівень цікавості до перекладу та різноманітних питань, пов'язаних з ним, зростає. Але треба відзначити, що далеко не всі аспекти перекладу як науки є однаково дослідженими. Одним з таких малодосліджених питань є проблема перекладу додатку.

Якщо ми порівняємо українську та англійську мови, ми побачимо, що в англійській існує більше дієслів, після яких можна вживати прямий додаток. Це відбувається через втрату англійською мовою закінчень відмінків, тоді як в українській мові існує розвинута система відмінків із різними закінченнями.

Треба також зауважити, що в англійській мові існує три дієслова, після яких має вживатися тільки непрямий додаток. В цьому випадку додаток вживається з прийменником *to*. Це наступні дієслова: *to read* (читати), *to write* (писати), *to sing* (співати).

Слід відмітити, що сполучення "додаток + предикат" дуже близьке за значенням до складного додатку, але зв'язок між двома компонентами цього сполучення не є достатньо тісним для того, щоб зробити їх одним членом речення [3].

Отже, якщо складний додаток може завжди бути перекладено як додаткове речення, прямий додаток з предикатом не може бути перекладений таким чином.

Коли додаток може бути виражений субстантивованим прикметником або дієприкметником, при перекладі спостерігається трансформація частини мови: прикметник при перекладі перетворюється на іменник [4, с. 35].

При перекладі з англійської герундіальної конструкції, як і при перекладі інфінітиву та його конструкцій, в більшості випадків використовується підрядне речення зі сполучниками "що", "щоб", "для того, щоб", "якщо", "доки" та ін. Переклад герундію ускладнюється тим, що в українській мові немає аналогів цієї частини мови (яка поєднує в собі деякі риси дієслова та іменника). *I remember seeing you at the club* (Я пам'ятаю, що бачив тебе у клубі).

I don't like him going away with these people (Я не хочу, щоб він пішов з цими людьми).

Заміни присудка у перекладах прозових текстів викликані лексичними причинами (відсутність частини мови з відповідним значенням) і може поєднуватися з конкретизацією. Наприклад, може спостерігатися кілька

трансформацій: конкретизація та заміна простого англійського присудка на прямий додаток [5, с. 26].

Інверсію додатка в англійському реченні можна відтворювати в аналогічній початковій позиції, що частіше спостерігається в перекладі науково-технічної прози, у решті випадків інвертований додаток звичайно переноситься в позицію після присудка. Інверсія предикатива складного номінативного присудка передається в українському перекладі із збереженням порядку слів оригіналу (більше на 32,4% у науково-технічному перекладі), а зі змінами в порядку слів – більше (на 23,3%) у художньому перекладі. Індивідуальні зміни структури речення властиві переважно художньому перекладу [6].

Таким чином, проаналізувавши дані, можна зауважити, що найбільш вживаними трансформаціями при перекладі додатку є граматичні трансформації (адекватний переклад вихідного тексту, граматичні заміщення мовної структурної одиниці). Трохи менш вживаним є такий перекладацький прийом як калькування, а також компенсаційний переклад та інверсія. Зовсім не вживається такі лексичні трансформації як транслітерація, генералізація, експлікація.

Література

1. Федоров А. В. Основы общей теории перевода (лингвистические проблемы) / А. В. Федоров. – М.: Филология три, 2002 – 418 с.
2. Пиввуева Ю. В. Пособие по теории перевода / Ю. В. Пиввуева, Е. В. Двойнина. – М.: Филоматис, 2004. – 304 с.
3. Каушанская В. Л. Грамматика английского языка. Пособие для студентов педагогических институтов / В. Л. Каушанская, Р. Л. Ковнер, О. Н. Кожевникова, Е. В. Прокофьева и др. – 5-е изд., испр. и доп. – М.: Айрис-пресс, 2008. – 384 с.
4. Загнітко А. Український синтаксис: теоретико-прикладний аспект / А. Загнітко – Донецьк, 2009. – 137с.
5. Великодська О. О. Адекватність перекладу та застосування трансформацій присудка під час перекладу // О. О. Великодська : Проблеми семантики слова, речення та тексту. – Вип. 29. – 2012. – С. 26
6. Мушніна О. О. Граматичні особливості українського перекладу англійської науково-технічної та художньої прози [Текст]: автореф. дис. д-ра філол. наук : 10.02.16 / О. О. Мушніна; Київський національний університет ім. Т. Шевченка – К., 2006. – 20 с.

Трибушна О. М., студентка
Богдан Ю. Б., ст. викладач

Херсонський національний технічний університет

TYPISCHE FEHLER BEI ÜBERSETZUNG

Ein Übersetzungsfehler ist also eine „Nichterfüllung“ des Übersetzungsauftrags in Bezug auf bestimmte funktionale Aspekte. Das bedeutet: Jede